

Rep. nr. 30/13

*

NB-005-10

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 27
juni 2013

*

Beroep tegen de
beslissing van 16 juni
2010 van de Kamer van
Eerste Aanleg

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Dr. **A...**, orthopedist met erkenning in de revalidatie, wonend te XXXX,

Appellant, met als raadsman, mr. B..., advocaat te XXXX, alwaar de appellant woonstkeuze doet.

Tegen : **RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE**, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dr. C..., geneesheer-inspecteur-directeur, en de heer D..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 25 april 2013 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) van het RIZIV;
- het verzoekschrift van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV ingediend bij de Kamer van eerste aanleg op 13 maart 2009;
- de conclusies genomen door de partijen voor de Kamer van eerste aanleg en de bijgevoegde overtuigingsstukken;
- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 juni 2010, betekend aan dr. A... op 22 juni 2010;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie op 22 juli 2010;
- de conclusies genomen door de partijen voor de Kamer van beroep en neergelegd vóór de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 26 januari 2012;
- de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 26 januari 2012;
- de conclusies genomen door de partijen voor de Kamer van beroep en neergelegd na 26 januari 2012 en vóór de tussenbeslissing van 20 december 2012;
- de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 20 december 2012;
- de aanvullende conclusies neergelegd voor de DGEC op 23 januari 2013 en de aanvullende syntheseconclusies neergelegd voor de DGEC op 27 februari 2013 en op 25 april 2013;
- de conclusies voor dr. A... van respectievelijk 15 februari 2013 en 14 maart 2013;
- de voorgelegde overtuigingsstukken;

Gehoord op de openbare terechtzitting van 25 april 2013:

- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellant;
- dr. A... in de uiteenzetting van zijn toelichting;
- dr. C..., geneesheer-inspecteur, directeur, in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde;

- dhr. D... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde.

De appellante verklaarde ter openbare terechtzitting van 25 april 2013 geen bezwaar te hebben tegen het in aanmerking nemen van de conclusie voor de geïntimeerde van 25 april 2013.

Hij verklaarde zich op deze terechtzitting akkoord met de aangepaste verdeling van de aangerekende verstrekkingen, zoals vermeld op bladzijde 5 onderaan van deze aanvullende synthesebesluiten van 25 april 2013.

De appellante wenste op deze terechtzitting aanvullende getuigenverklaringen voor te leggen, afgelegd in het kader van de strafprocedure. De geïntimeerde maakte bezwaar tegen de voorlegging van deze nieuwe stukken. Op de voorlegging van deze stukken bepalend en aangewezen is, komt hierna aan bod (cf. punt 3.3.).

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 23 mei 2013. Op de buitengewone openbare terechtzitting van 23 mei 2013 werd de zaak wegens verder beraad voor uitspraak verdaagd naar de eerst nuttige bijzonder openbare terechtzitting, zijnde heden.

*
* *

Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 26 januari 2012 werden de tenlasteleggingen, de vordering van de DGEC, de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 juni 2010, de vorderingen in hoger beroep en de grieven van het hoger beroep uiteengezet. Hiervoor wordt dan ook volledigheidshalve naar deze tussenbeslissing verwezen (cfr. punten 1 tem 5 van de tussenbeslissing van 26 januari 2012).

Bij tussenbeslissing van 26 januari 2012 werd het hoger beroep van dr. A... ontvankelijk verklaard.

Bij dezelfde beslissing werden de middelen van onontvankelijkheid van de vordering van de DGEC, opgeworpen door dr. A..., besproken doch afgewezen als niet gegrond (cfr. punt 6.2.1.1., 6.2.1.2. en 6.2.1.3. van de tussenbeslissing van de Kamer van

beroep van 26 januari 2012).

Ten aanzien van de grond van het geschil werd bij tussenbeslissing van 26 januari 2012 geoordeeld

- dat de inbreuken vermeld onder tenlastelegging 1, nl. het (laten) aanrekenen van pluridisciplinaire revalidatie-verstrekingen die niet uitgevoerd zijn onder coördinatie van een geneesheer-specialist in de fysische geneeskunde en revalidatie, vaststaan en bewezen zijn (punt 6.2.2.1. tussenbeslissing 26 januari 2012).
- dat de inbreuken vermeld onder tenlastelegging 2, nl. het aanrekenen van pluridisciplinaire revalidatie-verstrekingen die zijn uitgevoerd in een extramurale dienst, nl. de E..., zonder dat deze een samenwerkingsovereenkomst met een erkend ziekenhuis kan voorleggen, niet bewezen werden (punt 6.2.2.2. tussenbeslissing 26 januari 2012).

Alvorens te oordelen over tenlastelegging 3 en tenlastelegging 4, alsook over het verweer van de appelland in ondergeschikte orde nopens de toepassing van de verschilregel, werd bij tussenbeslissing van 26 januari 2012 ambtshalve beslist tot de heropening van de debatten ten einde de partijen te horen in hun antwoord op de vragen die hieromtrent in de tussenbeslissing zijn gesteld.

*
* *

Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 20 december 2012 werden de vorderingen en standpunten van de partijen na de tussenbeslissing van 26 januari 2012 uiteengezet. Hiervoor wordt dan ook volledigheidshalve naar deze tussenbeslissing verwezen (cf. punt 1 en 2 van de tussenbeslissing van 20 december 2012).

Bij dezelfde tussenbeslissing werd geoordeeld over het verzoek van de appelland tot wering van de conclusies neergelegd voor de geïntimeerde op 6 september 2012. Dit verzoek werd gegrond verklaard.

In antwoord op de vraag tot afwijzing van de vordering van de geïntimeerde als onontvankelijk werd verwezen naar de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 26 januari 2012 waarbij reeds was geoordeeld dat de middelen daartoe niet kunnen worden aangenomen.

Ten aanzien van de grond van het geschil werd bij tussenbeslissing van 20 december 2012 geoordeeld :

- dat tenlastelegging 3, nl. het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen omdat niet is voldaan aan de vereiste van fysieke aanwezigheid, bij gebrek aan afdoende bewijs niet kan worden weerhouden en dat minstens de terugvordering moet worden afgewezen bij gebrek aan bewijs;
- dat tenlastelegging 4, nl. het ten onrechte aanrekenen van verstrekkingen die niet mochten vergoed worden omdat de getuigschriften niet zelf werden ondertekend, enkel kan worden weerhouden in zeer beperkte mate, nl. in zoverre er in een 20-tal gevallen is vastgesteld dat de handtekening van de verstrekker ontbreekt en dat de terugvordering in zoverre gesteund op deze tenlastelegging af te wijzen is als ongegrond.

Alvorens te oordelen over het bedrag van de terugvordering van de aangerekende verstrekkingen, gesteund op de eerste tenlastelegging, werden de debatten ambtshalve heropend, ten einde de partijen toe te laten hun standpunt hieromtrent te actualiseren.

*
* *

1. DE VORDERINGEN NA TWEEDE TUSSENBSLISSING

1.1. Vordering van de appelllant

De appelllant vordert bij syntheseconclusie van 14 maart 2013 :

“te oordelen dat het uit hoofde van tenlastelegging 1 terugvorderbaar bedrag moet worden herleid tot het totaalbedrag van € 158.464,14, waarvan de Dienst nog de exacte verdeling moet bepalen tussen het bedrag dat uit hoofde van de in de E... aangerekende prestaties wordt teruggevorderd en het bedrag dat uit hoofde van de in het XXXX aangerekende prestaties wordt teruggevorderd;

doch om, vooraleer een eindbeslissing te vellen, in ondergeschikte orde alsnog rekening te houden met de bij deze besluiten gevoegde nieuwe stukken én met de op heden in het strafrechtelijk dossier in verband met tenlastelegging 1 aanwezige stukken en om uiteindelijk tot de ongegrondeid van tenlastelegging 1 te besluiten.”

1.2. Vordering van de geïntimeerde

De geïntimeerde vraagt bij syntheseconclusie van 25 april 2013 de terugvordering lastens de appellant te bevelen van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties betreffende de eerste tenlastelegging, zijnde € 158.464,16.

2. DE STANDPUNTEN NA TWEEDE TUSSENBSLISSING

2.1. Standpunt van de appellant

Ten aanzien van het uit hoofde van tenlastelegging 1 terugvorderbaar bedrag gaat de appellant akkoord met de wijze waarop de geïntimeerde de verschilregeling heeft toegepast, met als gevolg dat het oorspronkelijk bedrag van € 230.823,17 is herleid tot € 158.464,14.

Door de appellant werden wel opmerkingen gemaakt over de verdeling van dit laatste bedrag over de verstrekkingen die betrekking hebben op de E..., enerzijds, en op het XXXX, anderzijds.

In antwoord op de aanpassing van deze verdeling door de geïntimeerde bij conclusie van 25 april 2013, verklaarde de appellant zich ter openbare terechtzitting van dezelfde datum wel akkoord met volgende verdeling :

- € 83.506,66 met betrekking tot de E...;
- € 74.957,48 met betrekking tot het XXXX.

In ondergeschikte orde wenst de appellant, die aanneemt dat de gegrondheid van de tenlastelegging geen voorwerp meer uitmaakt van de tweede heropening van de debatten, alsnog te wijzen op het feit dat er belangrijk nieuw bewijsmateriaal bestaat, aan de hand waarvan kan worden aangetoond dat er in de periode tussen 1 augustus 2004 en 31 juli 2005 wel degelijk coördinatie bestond door een geneesheer-specialist in de fysische geneeskunde en revalidatie in de E... en het XXXX.

De appellant beroept zich in dit verband in het bijzonder op de getuigenverklaringen afgelegd in september 2010 in het kader van de strafprocedure, die volgens hem eveneens de aanwezigheid van een coördinator tot voorwerp heeft. De appellant verklaarde ter openbare terechtzitting van 25 april 2013 dat hij inmiddels in het

bezit is van deze verklaringen afgelegd door de hoofdverpleegkundige, de receptioniste en een geneesheer-specialist in de fysische geneeskunde en revalidatie, en dat hij deze aan het dossier wil toevoegen.

Daarnaast werden ook nieuwe stukken gevoegd bij de conclusies neergelegd na de tweede tussenbeslissing, nl.

- een verklaring van 21 januari 2013 ondertekend door een 6-tal personen, waarin vermeld is dat tijdens de periode 2004-2005 de organisatie-coördinatie van de locomotorische dienst XXXX bij de groep fysiotherapeuten dr. F... – dr. G... lag zoals initieel uitgewerkt door dr. H... 2001-2002;
- brieven van dr. H... van respectievelijk 1 maart 2000 en 28 februari 2001, waaruit volgens de appelland blijkt dat het in de jaren 2000-2001 de bedoeling was om een sterk team uit te bouwen binnen de dienst fysiotherapie en revalidatie van het XXXX, campus XXXX en dat er aldaar een geneesheer-specialist in de fysische geneeskunde en revalidatie aanwezig was die voor de coördinatie kon instaan.

2.2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde neemt nota van het feit dat de appelland zich globaal akkoord verklaart met de manier waarop de verschilregel is berekend.

De geïntimeerde stelt, in antwoord op de bemerkingen van de appelland nopens de onderlinge verdeling dat

- € 83.506,66 betrekking heeft op de E... en
- € 74.957,48 betrekking heeft op het XXXX.

De zogenaamde 'nieuwe elementen' in verband met het aanwezig zijn van een coördinator brengen volgens de geïntimeerde geen nieuwe gegevens aan. De geïntimeerde stelt dat zij immers enkel positieve intenties weergeven, maar geen concrete elementen die de eerdere beslissing van de Kamer van beroep enigszins weerleggen.

3. BEOORDELING

3.1. Bij tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 26 januari 2012 werd geoordeeld dat de inbreuken vermeld onder tenlastelegging 1, nl. de vaststelling dat de verstrekkingen in de periode van 1 augustus 2004 tot 31 juli 2005 niet zijn uitgevoerd

onder coördinatie van een geneesheer-specialist in de fysische geneeskunde en revalidatie, vaststaan en bewezen zijn om de redenen vermeld in deze beslissing (cf. punt 6.2.2.1 van de beslissing van 26 januari 2012).

Op het aanbod tot getuigenverhoor werd niet ingegaan omdat het voorwerp ervan niet ter zake dienend werd geacht (zie punt 6.2.2.1.c)).

In de tussenbeslissing van de Kamer van beroep van 20 december 2012 werd, na verdere bespreking van tenlastelegging 3 en 4, bij wijze van besluit vastgesteld dat enkel tenlastelegging 1 en, in zeer beperkte mate, tenlastelegging 4 als bewezen kunnen worden beschouwd, met dien verstande dat de vierde tenlastelegging geen grond tot terugvordering oplevert.

De eerste tenlastelegging, levert volgens deze tussenbeslissing daarentegen wel een grond op tot terugvordering.

De Kamer van beroep stelde vast dat de geïntimeerde aanvankelijk in de synthesenota een terug te betalen bedrag vooropstelde van respectievelijk € 126.065,85 en € 104.757,32 wegens het ontbreken van een coördinator in de E... en het XXXX.

Aangezien de partijen zich alsnog niet duidelijk hebben uitgesproken over het bedrag van de terugvordering - in zoverre enkel de eerste tenlastelegging een grond tot terugvordering oplevert -, zag de Kamer van beroep zich verplicht om over te gaan tot de heropening van de debatten ten einde de partijen hierover te horen, alvorens definitief te beslissen.

3.2. Na deze heropening van de debatten kan worden vastgesteld dat de beide partijen het inmiddels eens zijn over het totaal bedrag van de terugvordering, in zoverre gesteld op grond van de eerste tenlastelegging, alsook over de verdeling ervan op basis van de verstrekkingen geleverd in het kader van de E... en het XXXX.

De Kamer van beroep neemt aldus nota van het feit dat de verstrekkingen die, na toepassing van de verschilregel, ten onrechte zijn aangerekend ingevolge de inbreuken bedoeld onder tenlastelegging 1, een totaal bedrag vertegenwoordigen van € 158.464,14, samengesteld uit :

- een bedrag van € 83.506,66 betreffende de prestaties verstrekt in het kader van de E... en
- een bedrag van € 74.957,48 betreffende prestaties verstrekt in het XXXX.

De terugvordering gesteld door de geïntimeerde kan bijgevolg in de voormelde mate gegrond worden verklaard.

De bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 juni 2010 dient dan ook in overeenstemmende zin te worden hervormd, zowel voor wat betreft de weerhouden inbreuken, als wat het bedrag van de terugvordering betreft.

3.3. In ondergeschikte orde vraagt de appellant om te besluiten tot de ongegrondheid van de eerste tenlastelegging en dit op basis van nieuwe stukken die zijn voorgelegd na de tussenbeslissing van 20 december 2012 en van de getuigenverklaringen afgelegd in het kader van het strafonderzoek waarvan wordt aangeboden deze aan het dossier toe te voegen.

Deze vordering kan echter niet worden ingewilligd om volgende redenen.

Zoals de appellant zelf bevestigt, werd reeds bij de beslissing van 26 januari 2012 geoordeeld over de gegrondheid van de eerste tenlastelegging.

Dit betekent dan over dit geschilpunt alsdan reeds uitspraak is gedaan en dat de rechtsmacht van de Kamer van beroep op dit punt is uitgeput.

Een en ander werd weliswaar niet met zoveel woorden opgenomen in de wettelijke bepalingen betreffende de instelling van de Kamer van beroep of het procedurereglement van toepassing op de Kamer van beroep (KB van 8 mei 2008, B.S. 20 juni 2008), doch is gesteund op een bepaling van burgerlijk procesrecht die daarmee verenigbaar is en betreft een algemeen beginsel van rechtspleging dat ook ten aanzien van uitspraken door administratieve rechtscolleges te eerbiedigen is.

In het burgerlijk procesrecht bepaalt artikel 19, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek, dat deel uitmaakt van de algemene beginselen van dit wetboek (nl. deel I), met name het volgende :

“Het vonnis is een eindvonnis in zover daarmee de rechtsmacht van de rechter over een geschilpunt is uitgeput, behoudens de rechtsmiddelen bij de wet bepaald”.

In het procedurereglement van toepassing op de Kamer van beroep wordt ook enkel gewezen op de mogelijkheid om na een beslissing van deze Kamer als rechtsmiddel een administratief cassatieberoep in te stellen bij de Raad van State. Van een mogelijkheid om de zaak in het algemeen of in bepaalde omstandigheden (zoals kennisname van eventuele nieuwe (bewijs)elementen) andermaal door de Kamer van beroep te laten beslechten is er daarentegen geen sprake.

Het beginsel dat een beslissing over een geschilpunt met zich brengt dat de rechtsmacht van de Kamer van beroep is uitgeput, is aldus niet onverenigbaar met de bepalingen van toepassing op de Kamer van beroep als administratief rechtscollege.

De desbetreffende bepalingen van het burgerlijk procesrecht, in bijzonder artikel 19, eerste lid Gerechtelijk Wetboek, kunnen in deze omstandigheden dan ook als aanvullend recht worden beschouwd (cf. RvSt nr. 210.056, 22 december 2010, R.W. 2011-12, afl. 13, 614).

De uitputting van rechtsmacht verbonden aan een eindbeslissing is ook te beschouwen als een algemeen rechtsbeginsel, dat niet alleen aan de grond ligt van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek maar ook kan geacht worden van toepassing te zijn op administratieve rechtscolleges (cf. RvSt nr. 210.056, 22 december 2010, R.W. 2011-12, afl. 13, 614).

De beslissing dat de inbreuken vermeld onder tenlastelegging 1 vaststaan en bewezen zijn (blz. 31 bovenaan beslissing van 25 januari 2012) en dat deze tenlastelegging een grond tot terugvordering oplevert (blz. 18 beslissing van 20 december 2012) is zonder twijfel te beschouwen als een eindbeslissing over deze geschilpunten.

Hierop kan bijgevolg niet worden teruggekomen door de Kamer van beroep, net zo min als dit het geval is voor de beslissing die inmiddels omtrent de andere tenlasteleggingen is genomen.

Bijgevolg kan de Kamer van beroep in antwoord op het verweer in ondergeschikte orde, enkel verwijzen naar de beslissing die voorheen door deze Kamer is genomen en naar de motieven waarop deze beslissing is gesteund.

Op de vraag tot voorlegging van aanvullende stukken en argumenten kan, afgezien van de vraag of deze tot een ander oordeel kunnen leiden, niet meer worden ingegaan.

*
* *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep van dr. A... gegrond als volgt.

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 juni 2010 in alle beschikkingen, behoudens in zoverre termijnen van betalingen werden toegestaan.

Opnieuw wijzend.

Verklaart de oorspronkelijke vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle tot terugbetaling van de waarde van ten onrechte aangerekende verstrekkingen ongegrond in zoverre zij betrekking heeft op tenlastelegging 2, tenlastelegging 3 en tenlastelegging 4.

Verklaart de oorspronkelijke vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle tot terugbetaling van de waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen gegrond in zoverre zij betrekking heeft op een totaal bedrag van **€ 158.464,14**, samengesteld uit :

- een bedrag van € 83.506,66 betreffende de prestaties verstrekt in het kader van de E... en
- een bedrag van € 74.957,48 betreffende prestaties verstrekt in het XXXX.

Zegt voor recht dat dr. A... gehouden is tot de terugbetaling van het totaal bedrag van € 158.464,14.

Zegt voor recht dat in zoverre dr. A... inmiddels terugbetalingen heeft verricht boven het voormeld bedrag van € 158.464,14, het teveel betaalde hem dient te worden terugbetaald.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 27 juni 2013 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- mevrouw Marijke DEMEDTS, raadsheer in het Arbeidshof te Gent, voorzitter van de Kamer van beroep;
- de heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS.

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en dr. Rafaël VANSTECHELMAN en dr. Joël BOYDENS, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede dr. Constantinus POLITIS en dr. Dirk SCHEVENEELS, leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van het geneesherenkorps; de leden-geneesheren hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van Beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van Beroep.

